

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 27/2026-72

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára a sudcov Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) a Petra Straku v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] Česká republika, zastúpeného advokátom Mgr. Michalom Mozolíkom, Palárikova 1449, Čadca, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1ObdoV/3/2024 zo 4. marca 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 9. júna 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy napadnutými uzneseniami najvyššieho súdu sp. zn. 1Obdo/1/2024 z 30. apríla 2024 a sp. zn. 1ObdoV/3/2024 zo 4. marca 2025, základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny postupom Mestského súdu Košice v konaniach vedených pod sp. zn. 24C/20/2006, sp. zn. 24C/96/2016, sp. zn. 24C/8/2020, Krajského súdu v Košiciach v konaniach vedených pod sp. zn. 5Co/217/2018 a sp. zn. 5Co/153/2022 a najvyššieho súdu v konaniach vedených pod sp. zn. 4Cdo/52/2019 a sp. zn. 8Cdo/100/2024 a Mestského súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. B1-15C/113/2016. Navrhuje zrušiť napadnuté uznesenia najvyššieho súdu a vrátiť vec najvyššiemu súdu na ďalšie konanie. Žiada uložiť najvyššiemu súdu, aby prestal porušovať označené práva sťažovateľa. Zároveň žiada uložiť Mestskému súdu Bratislava IV, aby v konaní vedenom pod sp. zn. B1-15C/113/2016 prestal porušovať označené práva sťažovateľa. Uplatňuje si finančné zadosťučinenie spolu vo výške 31 000 eur.

2. Uznesením č. k. II. ÚS 27/2026-36 z 28. januára 2026 ústavný súd ústavnú sťažnosť v časti namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1ObdoV/3/2024 zo 4. marca 2025 prijal na ďalšie konanie a vo zvyšnej časti ústavnú sťažnosť odmietol.

3. Z ústavnej sťažnosti, jej príloh a vyžiadaného spisu najvyššieho súdu vedeného pod sp. zn. 1ObdoV/3/2024 vyplýva, že sťažovateľ sa podanou žalobou domáhal obnovy konania vedeného na najvyššom súde pod sp. zn. 1ObdoV/21/2008. Krajský súd v Košiciach uznesením č. k. 4Ncb/11/2023-124 z 24. októbra 2023 žalobu na obnovu konania odmietol (I. výrok) a návrh žalobcu na odloženie právoplatnosti a vykonateľnosti rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 1ObdoV/21/2008 zo 6. júna 2008 zamietol (II. výrok). Krajský súd ako súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobu na obnovu konania je potrebné odmietnuť z dôvodu, že bola podaná oneskorene, smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustná, a je zjavne nedôvodná [§ 413 ods. 1 písm. a), c) a e) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“)]. Na základe odvolania sťažovateľa najvyšší súd ako odvolací súd uznesením č. k. 1Obo/1/2024-155 z 30. apríla 2024 potvrdil uznesenie krajského súdu z 24. októbra 2023 vo výroku o odmietnutí žaloby na obnovu konania (I. výrok), odmietol odvolanie proti výroku o zamietnutí návrhu na odloženie právoplatnosti a vykonateľnosti rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 1ObdoV/21/2008 zo 6. júna 2008 (II. výrok) a žalovanej náhradu trov odvolacieho konania nepriznal (III. výrok). Najvyšší súd ako odvolací súd po preskúmaní napadnutého uznesenia krajského súdu konštatoval, že krajský súd rozhodol vecne správne, keď žalobu na obnovu konania odmietol, stotožňujúc sa so záverom, že bola podaná proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustná, vzhľadom na to, že išlo o zrušujúci rozsudok dovolacieho súdu, ktorý nie je konečným rozhodnutím vo veci vedenej krajským súdom pod sp. zn. 4Cb/1/2008, ktoré navyše nie je dosiaľ právoplatne skončené a už len z tohto dôvodu je žaloba na jeho obnovu neprípustná. Už len tento samotný záver súdu prvej inštancie, že žaloba na obnovu konania smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustná, bol podľa odvolacieho súdu postačujúci pre rozhodnutie o odmietnutí predmetnej žaloby na obnovu konania. Odvolací súd sa však stotožnil aj s názorom súdu prvej inštancie, že len samotné podozrenie sťažovateľa a podanie trestného oznámenia na sudcov ešte nezakladá dôvod obnovy konania podľa § 397 písm. c) CSP, ako ho nezakladá ani oznámenie orgánov činných v trestnom konaní o začatí vyšetrovania vo veci podozrenia z obzvlášť závažného zločinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a), b), c) a ods. 4 písm. b) Trestného zákona. Proti napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu z 30. apríla 2024 podal sťažovateľ dovolanie, ktorého prípustnosť odôvodnil podľa § 420 písm. a), b), c), d), e) a f) a § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Najvyšší súd ako dovolací súd dospel k záveru, že prípustnosť dovolania na základe uplatnených dôvodov nie je procesne daná, preto dovolanie sťažovateľa podľa § 447 písm. c) CSP odmietol.

II.

Argumentácia sťažovateľa

4. V rámci tej časti ústavnej sťažnosti, ktorá smeruje proti napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu, sťažovateľ argumentuje:

a) Najvyšší súd sa ústavne súladným spôsobom nevysporiadal s námietkami sťažovateľa. Obsadením odvolacieho senátu vo veci sp. zn. 1Obo/1/2024 sudkyňami JUDr. Janou Hullovou

a JUDr. Miroslavou Janečkovou bolo porušené základné právo sťažovateľa na zákonného sudcu, pretože tieto sudkyne boli členkami senátu najvyššieho súdu vo veci sp. zn. 1ObdoV/10/2020 v dovolacom konaní vedenom proti uzneseniu najvyššieho súdu sp. zn. 2Obo/6/2020 z 30. júna 2020 a uzneseniu krajského súdu sp. zn. 4Cb/1/2008 z 15. augusta 2018.

b) Najvyšší súd úplne odignoroval námietku zaujatosti členky dovolacieho senátu JUDr. Beáty Miničovej uplatnenú 15. novembra 2024 a založenú na tom, že JUDr. Miničová rozhodovala v tzv. základnom konaní v päťčlennom dovolacom senáte súdneho oddelenia 1O-V, ktorý 6. júna 2008 vydal rozhodnutie sp. zn. 1ObdoV/21/2008.

c) Najvyšší súd rovnako ignoroval návrh sťažovateľa na prerušenie dovolacieho konania podľa § 162 ods. 1 písm. a) CSP do doby právoplatného skončenia trestného konania vedeného Národnou kriminálnou agentúrou, odborom Východ pod č. PPZ-NKA-OV-940-002/2023-KP (doručený 15. novembra 2024 a 28. februára 2025, pozn.). Rozhodnutie najvyššieho súdu v dovolacom konaní záviselo od vyriešenia relevantnej otázky, ktorú súd nie je oprávnený v tomto konaní riešiť (či bolo v prípade rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 1ObdoV/21/2008 zo 6. júna 2008 rozhodnuté v neprospech dovolateľa v dôsledku trestného činu sudcu, resp. senátu).

d) Najvyšší súd sa nezaoberal ani námietkami zaujatosti sudkýň senátu dovolacieho súdu JUDr. Pramukovej, JUDr. Pekarčíkovej a JUDr. Fúrovej uplatnenými sťažovateľom 28. februára 2025 z dôvodu, že uvedené sudkyne boli členkami odvolacieho senátu najvyššieho súdu vo veciach sp. zn. 2Obo/6/2020, resp. sp. zn. 2Obo/9/2022, ktoré sa týkajú pôvodného konania, ktorého obnovu sťažovateľ požaduje.

e) Dovolací súd neodstránil neúplnosť a nepreskúmateľnosť uznesenia krajského súdu.

III.

Vyjadrenie najvyššieho súdu, zúčastnenej osoby a replika sťažovateľa

III.1. Vyjadrenie najvyššieho súdu:

5. Najvyšší súd k ústavnej sťažnosti doručil vyjadrenie predsedníčky senátu 1ObdoV Mgr. Sone Pekarčíkovej, ktorá v ňom v podstatnom uviedla, že vzhľadom na to, že žalobu na obnovu konania prejedná súd, ktorý o veci rozhodoval v prvej inštancii v zmysle § 410 CSP, je v súdnej praxi bežné, že o žalobe na obnovu konania rozhoduje ten istý sudca alebo senát, ktorý rozhodoval vo veci, ktorej sa žaloba na obnovu konania týka. V tejto súvislosti poukázala na právny názor vyslovený najvyšším súdom v uznesení sp. zn. ObdoV/39/2001 z 25. septembra 2002 publikovanom v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 6/2003 pod poradovým číslom 115 (R 115/2003), v zmysle ktorého „Okolnosť, že sudca rozhodol vo veci, v ktorej vydané rozhodnutie je napadnuté návrhom na obnovu konania, nie je dôvodom na jeho vylúčenie z prejednávania a rozhodovania vo veci obnovy konania.“. Dodala, že aj podľa § 49 CSP zákon vylúčil, že by táto okolnosť bola dôvodom na vylúčenie sudcov z prejednávania a rozhodnutia žaloby na obnovu konania, a preto námietka sťažovateľa, že vo veci vedenej na najvyššom súde pod sp. zn. 1ObdoV/3/2024 o dovolaní sťažovateľa proti rozhodnutiu odvolacieho súdu sú členkami senátu sudkyne, ktoré už skôr rozhodovali vo veci, ktorá sa obnovy konania týka, nie je podľa jej názoru dôvodná. Poukázala tiež na to, že o námietke zaujatosti uplatnenej sťažovateľom proti sudkyňi najvyššieho súdu JUDr. Beáte Miničovej podaním 15. novembra 2024 bolo rozhodnuté uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1Ndob/97/2024 z 9. decembra 2024 tak, že JUDr. Beáta Miničová nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania dovolacej veci vedenej na najvyššom súde pod sp. zn.

1ObdoV/3/2024. Pre účel vyjadrenia sa ku skutočnosti nerozhodnutia o sťažovateľom uplatnenej námietke zaujatosti proti sudkyniam päťčlenného senátu dovolacieho súdu 1ObdoV JUDr. Kataríne Pramukovej, Mgr. Soni Pekarčíkovej a JUDr. Jaroslave Fúrovej a návrhu na prerušenie dovolacieho konania vedeného pod sp. zn. 1ObdoV/3/2024 bola podateľňa najvyššieho súdu požiadaná o lustráciu došlej pošty, podania sťažovateľa z 28. februára 2025. Lustráciou v registri vykonanou podateľňou najvyššieho súdu bolo zistené, že podanie sťažovateľa z 28. februára 2025 ani vo forme mailu, ani v listinnej forme sa v registri nenachádza, a to ani do 4. marca 2025, keď rozhodoval najvyšší súd napádaným uznesením. V nadväznosti na uvedené vyjadrila názor, že medzi napadnutým uznesením dovolacieho súdu zo 4. marca 2025 a namietaným porušením základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy neexistuje taká spojitosť, ktorá by umožňovala vysloviť záver o jeho porušení.

III.2. Vyjadrenie zúčastnenej osoby:

6. Zúčastnená osoba, ktorou je obec Holčikovce, k ústavnej sťažnosti uviedla, že ústavnú sťažnosť, nepovažuje za dôvodnú, keďže odvolací súd a dovolací súd sa vo svojich rozhodnutiach podrobne vyjadrili k sťažovateľom namietaným skutočnostiam. Vyjadrila názor, že sťažovateľ bez dôkazov a bez akéhokoľvek rozhodnutia orgánu činného v trestnom konaní a súdu o vine tej-ktorej osoby kriminalizuje kohokoľvek, len aby dosiahol zrušenie rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 1ObdoV/21/2008 zo 6. júna 2008, ktorý je právne záväzný pre vec vedenú Krajským súdom v Košiciach pod sp. zn. 4Cb/1/2008. Zúčastnená osoba je tiež toho názoru, že súd prvej inštancie, odvolací súd a dovolací súd správne zistili skutkový stav a vec správne právne rozhodli. Ich rozhodnutia sú riadne odôvodnené a presvedčivé. K námietke sťažovateľa na prerušenie dovolacieho konania uviedla, že prerušenie konania nie je dôvodné, keďže vôbec nebolo preukázané, aby nejaká osoba bola obvinená na základe podaného trestného oznámenia sťažovateľa.

III.3. Replika sťažovateľa:

7. Sťažovateľ vo svojej replike uviedol:

a) vyjadrenie najvyššieho súdu vo vzťahu k neexistencii dôvodov zaujatosti členiek dovolacieho senátu 1 ObdoV (JUDr. Beáty Miničovej, JUDr. Kataríny Pramukovej, Mgr. Sone Pekarčíkovej a JUDr. Jaroslavy Fúrovej) neobsahuje žiadne skutočnosti, ktoré by objektívne danú systémovú zaujatosť uvedených sudkýň oslabovali či vylučovali, čo vo svojich dôsledkoch spôsobuje nezákonnosť a nulitosť všetkých rozhodnutí odvolacích senátov, ktorých boli členkami, a to sp. zn. 2Obo/40/2009, 1OboV/36/2009, 2Obo/110/2009, 2Obo/8/2015, 2Obo/9/2015, 2Obo/6/2020, 2Obo/9/2022, 2Obo/3/2025, 2Obo/2/2025. Sťažovateľom vo vyjadrení opísané skutočnosti systémovej zaujatosti *a priori* vylučujú uvedené sudkyne z akéhokoľvek rozhodovania týkajúceho sa platobných rozkazov vzťahujúcich sa na pôvodné konania sp. zn. 4Cb/1/2008, 18Rob/1357/96, 3Cb/4/2008, 17Rob/1361/96, teda aj rozhodovania vo veci sp. zn. 1ObdoV/3/2024;

b) senátu Obo boli veci pridelené nezákonným spôsobom, ktorý sťažovateľ bližšie popísal v doplnení svojej repliky.

8. Ústavný súd podľa § 58 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov vec prejednal a rozhodol bez nariadenia ústneho pojednávania, pretože na základe obsahu podaní účastníkov konania

a predloženého súdneho spisu dospel k záveru, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

9. Podstata námietok sťažovateľa v súvislosti s namietaným porušením jeho základného práva na súdnu ochranu a základného práva na zákonného sudcu je založená na jeho tvrdení, v zmysle ktorého najvyšší súd rozhodol o sťažovateľom podanom dovolaní bez toho, aby sa zaoberal sťažovateľom uplatnenými námietkami zaujatosti sudkýň päťčlenného senátu dovolacieho súdu 1ObdoV.

10. Z čl. 46 ods. 1 ústavy vyplýva právo účastníka súdneho konania na nestranný súd, ktorému zodpovedá ústavná povinnosť súdov prerokovať a rozhodnúť každú vec tak, aby voči účastníkom postupovali nezaujato a neutrálne, žiadnemu z nich nenadŕžali a objektívne posúdili všetky skutočnosti závažné pre rozhodnutie vo veci. Nestranný súd poskytuje všetkým účastníkom konania rovnaké príležitosti na uplatnenie všetkých práv, ktoré im zaručuje právny poriadok, pokiaľ má právomoc o nich rozhodnúť (obdobne pozri napr. II. ÚS 71/97, III. ÚS 24/05, IV. ÚS 38/09). Obsahom práva na prerokovanie veci pred nestranným súdom však nie je povinnosť súdu vyhovieť návrhu oprávnených osôb a vylúčiť nimi označeného sudcu z ďalšieho prerokovania a rozhodovania veci pre zaujatosť. Obsahom základného práva na prerokovanie veci nestranným súdom je len povinnosť súdu ústavne akceptovateľným spôsobom prerokovať každý návrh oprávnenej osoby na vylúčenie sudcu z ďalšieho prerokovania a rozhodnutia veci pre zaujatosť a rozhodnúť o ňom (sp. zn. I. ÚS 73/97, I. ÚS 4/98).

11. Integrálnou súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, resp. dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia.

12. Z uvedených hľadísk ústavný súd pristúpil k posúdeniu napadnutého uznesenia najvyššieho súdu o odmietnutí dovolania sťažovateľa.

13. K námietke porušenia práva na zákonného sudcu obsadením odvolacieho senátu vo veci sp. zn. 1Obo/1/2024 sudkyňami JUDr. Janou Hullovou a JUDr. Miroslavou Janečkovou najvyšší súd poukázal na uznesenie predsedu najvyššieho súdu sp. zn. KP 44/2024 zo 6. marca 2024, ktorým rozhodol, že JUDr. Jana Hullová a JUDr. Miroslava Janečková nie sú vylúčené z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na najvyššom súde pod sp. zn. 1Obo/1/2024, v ktorej sa rozhodovalo o odvolaní sťažovateľa proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie o zamietnutí žaloby na obnovu konania, pričom predsedníčka a členka senátu rozhodujúceho v uvedenej veci už skôr rozhodovali ako predsedníčka a členka dovolacieho senátu v konaní, ktoré bolo predmetom rozhodovania o povolení obnovy. V tejto súvislosti poukázal na judikát R 115/2003, v ktorom najvyšší súd vyslovil, že okolnosť, že sudca rozhodol vo veci, v ktorej vydané rozhodnutie je napadnuté návrhom na obnovu konania, nie je dôvodom na jeho vylúčenie z prejednávania a rozhodovania vo veci obnovy konania. Na základe uvedeného odôvodnenia ústavný súd hodnotí, že sťažovateľ

neodôvodnene namietal, že najvyšší súd sa jeho námietkou zaoberal ústavne nesúladným spôsobom, pretože z odôvodnenia napadnutého uznesenia vyplýva, že najvyšší súd sa ústavne akceptovateľným spôsobom zaoberal a aj vysporiadal s dovolaním sťažovateľa vo vzťahu k uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. e) CSP, pričom záver, ku ktorému dospel vysvetlil jasne a zrozumiteľne, opierajúc ho o ustálenú judikatúru najvyššieho súdu.

14. Vo vzťahu k ďalšej námietke sťažovateľa, podľa ktorej najvyšší súd úplne odignoroval jeho námietku zaujatosti členky dovolacieho senátu JUDr. Beáty Miničovej uplatnenú 15. novembra 2024 a založenú na tom, že JUDr. Miničová rozhodovala v tzv. základnom konaní v päťčlennom dovolacom senáte súdneho oddelenia 1O-V, ktorý 6. júna 2008 vydal rozhodnutie sp. zn. 1ObdoV/21/2008, ústavný súd z vyžiadaného spisu najvyššieho súdu zistil, že o uvedenej námietke zaujatosti rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 1Ndob/97/2024 z 9. decembra 2024 tak, že nevytlúčil sudkyňu najvyššieho súdu JUDr. Beátu Miničovú z prejednávania a rozhodovania dovolacej veci vedenej na najvyššom súde pod sp. zn. 1ObdoV/3/2024. V predmetnom uznesení, poukazujúc na právny názor vyjadrený v judikáte R 115/2003, konštatoval, že okolnosť, že JUDr. Beáta Miničová rozhodovala v základnom dovolacom konaní sp. zn. 1ObdoV/21/2008, nie je zákonným dôvodom na jej vylúčenie z prejednávania a rozhodovania v dovolacom konaní vo veci obnovy konania. Na základe zistenia, že najvyšší súd sa otázkou (ne)zaujatosti členky dovolacieho senátu JUDr. Beáty Miničovej uplatnenou sťažovateľom v námietke zaujatosti v priebehu dovolacieho konania zaoberal a rozhodol o nej, nebol dôvod na to, aby sa najvyšší súd uvedenou otázkou (ne)zaujatosti členky dovolacieho senátu JUDr. Beáty Miničovej opätovne zaoberal aj v napadnutom uznesení, ktorým rozhodoval o dovolaní sťažovateľa. Sťažovateľ tak neopodstatnene namieta, že najvyšší sa jeho námietkou zaujatosti členky dovolacieho senátu JUDr. Beáty Miničovej nezaoberal.

15. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti ďalej namietal, že najvyšší súd sa nezaoberal ani námietkami zaujatosti sudkýň senátu dovolacieho súdu JUDr. Pramukovej, JUDr. Pekarčíkovej a JUDr. Fúrovej uplatnenými sťažovateľom 28. februára 2025 z dôvodu, že uvedené sudkyne boli členkami odvolacieho senátu najvyššieho súdu vo veciach sp. zn. 2Obo/6/2020, resp. sp. zn. 2Obo/9/2022, ktoré sa týkajú pôvodného konania, ktorého obnovu sťažovateľ požaduje. Z vyjadrenia najvyššieho súdu k tejto časti ústavnej sťažnosti vyplynulo, že najvyšší súd vykonal lustráciu v registri došlých podaní, pričom bolo zistené, že podanie sťažovateľa z 28. februára 2025 ani vo forme mailu, ani v listinnej forme sa v registri nenachádza, a to ani do 4. marca 2025, keď rozhodoval najvyšší súd napádaným uznesením. Sťažovateľ ústavnému súdu nepreukázal, že by podanie obsahujúce predmetnú námietku najvyššiemu súdu doručil. V prílohách ústavnej sťažnosti sa síce nachádza listina datovaná k 28. februáru 2025 bez podpisu, obsahujúca námietku zaujatosti dotknutých sudkýň najvyššieho súdu, ale z tejto listiny nemožno zistiť, či vôbec a akým spôsobom mala byť najvyššiemu súdu doručovaná. Napokon k uvedenému vyjadreniu najvyššieho súdu sťažovateľ v rámci svojej repliky neuviedol žiadne stanovisko. Ústavnému súdu tak nezostávalo iné, ako predmetnú námietku vyhodnotiť ako nepodloženú.

16. Nad rámec veci sa ústavnému súdu žiada dodať, že sťažovateľ ani v konaní pred ústavným súdom nepredložil také argumenty, ktoré by mohli byť relevantným dôvodom na vylúčenie menovaných sudkýň z prerokovania a rozhodovania v dovolacom konaní. V tejto súvislosti ústavný súd považuje za potrebné poznamenať, že námietka zaujatosti nemá slúžiť ani na to, aby strana

sporu určovala, kto bude zákonným sudcom v konkrétnej veci bez splnenia zákonných podmienok podľa § 49 a nasl. CSP.

17. Napokon sťažovateľ namietal to, že najvyšší súd sa nezaoberal jeho návrhom na prerušenie dovolacieho konania podľa § 162 ods. 1 písm. a) CSP do doby právoplatného skončenia trestného konania vedeného Národnou kriminálnou agentúrou, odborom Východ pod č. PPZ-NKA-OV-940-002/2023-KP, ktorý mal uplatniť podaniami z 15. novembra 2024 a 28. februára 2025. Ako už bolo v predchádzajúcom bode uvedené, doručenie podania z 28. februára 2025 najvyššiemu súdu, ktoré malo obsahovať námietku zaujatosti, ako aj návrh na prerušenie konania, z obsahu spisu ani príloh ústavnej sťažnosti nevyplýva. Ústavný súd z príloh ústavnej sťažnosti, podania doručeného najvyššiemu súdu 15. novembra 2024 zistil, že sťažovateľ v ňom skutočne navrhol prerušiť konanie vedené na dovolacom súde do doby právoplatného skončenia trestného konania vedeného Národnou kriminálnou agentúrou, odborom Východ pod č. PPZ-NKA-OV-940-002/2023-KP. Z obsahu predmetného podania tiež vyplýva, že uvedený návrh na prerušenie dovolacieho konania sťažovateľ uplatnil alternatívne, pričom v alternatíve navrhol, aby dovolací súd dovolacie konanie sp. zn. 1ObdoV/3/2024 neprerušoval, ale, naopak, vec bezodkladne ukončil a rozhodol. Vychádzajúc z obsahu podania sťažovateľa je tak zrejmé, že samotný sťažovateľ formulovaním svojho návrhu ponechal možnosť voľby navrhovaného procesného postupu na rozhodnutie najvyššieho súdu. Nemožno tak najvyššiemu vytknúť, že by pri svojom rozhodovaní pochybil, resp. vybočil z existujúceho rámca platných a účinných právnych predpisov, ak o predmetnom návrhu sťažovateľa na prerušenie dovolacieho konania nerozhodol.

18. Vzhľadom na uvedené ústavný súd zistil, že námietky sťažovateľa uplatnené v jeho ústavnej sťažnosti nie sú spôsobilé spochybniť ústavnú konformitu napadnutého uznesenia najvyššieho súdu. Po preskúmaní odôvodnenia napadnutého uznesenia, ako aj na vec sa vzťahujúceho spisového materiálu, dospel ústavný súd k záveru, že napadnutým uznesením nedošlo k zásahu do základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ani do jeho základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy. Ústavný súd hodnotí, že najvyšší súd sa s námietkami sťažovateľa vysporiadal spôsobom, ktorý napĺňa záruky obsiahnuté v čl. 46 ods. 1 ústavy z hľadiska odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu nevykazuje žiadne známky arbitrárnosti či zjavnej neodôvodnenosti. Neexistuje tak ústavne relevantný dôvod na to, aby do napadnutého uznesenia najvyššieho súdu zasahoval, preto ústavnej sťažnosti nevyhovelo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. marca 2026

Peter Molnár
predseda senátu